

Falduri de Etern

MarianP

Falduri de Etern

Acum nu sunt pe-aproape, de parcă nu m-aş şti...
Însăilez memorii prin pajişti cu secunde,
Contemplu vise goale aici şi pe niciunde,
Mi-aprind o lumânare, ca şi cum n-aş mai fi.

Cu gândul strâns firav de stropii albi ai cetii
Dau pagini după pagini cu degete de Timp;
Plutesc într-o derivă spre nici un anotimp
Învins de efemerul ce-i scris în carteia vietii.

În prag de veşnicie, despart Timpul de zi
Un întuneric calp mă-nțepeneşte-n seară,
Din azimut de umbre, o antiprimăvară
Mă ţine la hotarul între ce-am fost şi-aş fi.

Privesc vulcanul lumii, ce sfârtecă drumeţii
Eu sunt în fiecare şi poate-n mine toţi,
Mă doare când prin mine Timpul e tras pe roţi,
Când zmeie far' de trupuri îşi caută adeptii.

Se naşte-n mine om şi-n oameni stă o scară
Cobor pe ea enigmă, dar nu mă mai dezleg,
Cu sfori de pizmuire Timpul aş vrea să-l leg
La stâlpul tinereţii şi să-l zidesc cu ceară.

Ceru-mi apasă trupul şi-ar vrea cu ani să plouă,
Eu mă opresc să cuget pe-o piatră printre stele
Să număr ploi cu ani, iar gândurile mele,
Ar vrea să prindă Timpul, să-l biciuie cu rouă.

Aprind o lumânare şi rugă i-o aştern...
Scânteia ei se urcă prin valuri de istorii,
Se-opreşte caldă, blândă şi mângâie actorii
Ea nu mai are ceas...e veşnică prin norii,
Unde mă ţine Timpul sub falduri de Etern.